

Sprawa C-88/23

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

15 lutego 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Svea Hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (Szwecja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

13 lutego 2023 r.

Strona wnosząca środek odwoławczy:

Parfümerie Akzente GmbH

Druga strona postępowania:

KTF Organisation AB

Przedmiot postępowania głównego

Wprowadzanie do obrotu produktów kosmetycznych (sprzedaż przez internet); zakaz stosowania niektórych oświadczeń promocyjnych i wprowadzania do obrotu niektórych towarów.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31/WE; zakres dziedziny podlegającej koordynacji. Artykuł 267 TFUE.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31/WE należy, mając na uwadze prawo Unii w ujęciu ogólnym oraz jego skuteczne stosowanie, interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu prowadzącemu do

niestosowania przepisów krajowych wchodzących w zakres dziedziny podlegającej koordynacji, w tym przepisów krajowych stanowiących środek implementacji dyrektywy 2005/29/WE, jeżeli siedziba usługodawcy i miejsce, z którego świadczy on usługi społeczeństwa informacyjnego, znajdują się w innym państwie członkowskim i nie istnieją przesłanki do zastosowania jakiegokolwiek wyjątku wynikającego z tych przepisów krajowych, które stanowią środek implementacji art. 3 ust. 4 [dyrektywy 2000/31/WE]?

2. Czy dziedzina podlegająca koordynacji zgodnie z dyrektywą 2000/31/WE obejmuje wprowadzanie do obrotu na stronie internetowej sprzedawcy oraz sprzedaż przez internet produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się, że został oznakowany z naruszeniem wymogów mających zastosowanie do towarów jako takich w państwie członkowskim konsumenta dokonującego zakupu?

3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy wymogi mające zastosowanie do dostawy i produktów jako takich są wyłączone z zakresu dziedziny podlegającej koordynacji, zgodnie z art. 2 lit. h) ppkt (ii) dyrektywy 2000/31/WE, również wówczas, gdy dostawa samych towarów stanowi niezbędny etap wprowadzania do obrotu i sprzedaży przez internet, czy też dostawę samych towarów należy uważać za element pomocniczy względem wprowadzania do obrotu i sprzedaży przez internet oraz nierozdzielnie z nimi związany?

4. Czy okoliczność, że wymagania mające zastosowanie do towarów jako takich wynikają z przepisów krajowych implementujących i uzupełniających uregulowania sektorowe Unii, w tym art. 8 ust. 2 dyrektywy 75/324/EWG i art. 19 ust. 5 rozporządzenia [nr] 1223/2009, oraz oznaczających, iż wymagania mające zastosowanie do towarów muszą być spełnione, aby towary mogły zostać wprowadzone do obrotu na rynku lub dostarczone konsumentom końcowym w państwie członkowskim, ma jakiegokolwiek znaczenie przy udzielaniu odpowiedzi na pytania drugie i trzecie, a jeżeli tak, to jakie?

Powołane przepisy prawa Unii i orzecznictwo Trybunału

Dyrektywa 2000/31/WE: motywy 18, 21; art. 2 lit. h) ppkt (ii), art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 2, art. 3 ust. 4.

Dyrektywa 75/324/EWG: art. 8 ust. 1, art. 8 ust. 2.

Rozporządzenie (WE) nr 1223/2009: art. 19 ust. 1 lit. d), art. 19 ust. 5; załącznik III.

Dyrektywa 2005/29/WE: art. 11.

Dyrektywa (UE) 2020/1828.

Wyrok z dnia 25 października 2011 r., eDate Advertising i in., C-509/09, EU:C:2011:685, pkt 53–68.

Wyrok z dnia 2 grudnia 2010 r., Ker-Optika, C-108/09, EU:C:2010:725, pkt 24–31.

Wyrok z dnia 1 października 2020 r., A (Reklama i sprzedaż produktów leczniczych przez internet), C-649/18, EU:C:2020:764, pkt 54–59.

Powołane przepisy prawa krajowego

Lag (2002:562) om elektronisk handel och andra informationssamhällets tjänster (e-handelslagen) [ustawa (2002:562) o handlu elektronicznym i innych usługach społeczeństwa informacyjnego (ustawa o handlu elektronicznym)]: § 3 akapit pierwszy, § 5.

Marknadsföringslag (2008:486) [ustawa (2008:486) o praktykach handlowych]: §§ 2, 3, 23.

Förordning (2013:413) om kosmetiska produkter [rozporządzenie (2013:413) dotyczące produktów kosmetycznych]: § 4 akapit pierwszy.

Myndigheten för samhällsskydd och beredskaps föreskrifter om aerosolbehållare (MSBFS 2018:1) [przepisy szwedzkiego urzędu ds. ochrony ludności i zarządzania kryzysowego w sprawie dozowników aerozoli (MSBFS 2018:1)].

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania głównego

- 1 Stronami w sprawie są KTF Organisation AB (szwedzki związek dostawców produktów chemicznych, zwany dalej „KTF”) oraz spółka Parfümerie Akzente GmbH (zwana dalej „Parfümerie Akzente”). KTF jest przedsiębiorstwem usługowym działającym w ramach organizacji branżowej, która grupuje przedsiębiorstwa sprowadzające, wytwarzające lub wprowadzające do obrotu chemiczne lub techniczne towary konsumpcyjne, takie jak produkty kosmetyczne i środki higieniczne. Parfümerie Akzente jest spółką niemiecką, która za pośrednictwem swojej strony internetowej parfumdreams.se wprowadza do obrotu i sprzedaje produkty do pielęgnacji włosów i inne produkty kosmetyczne. Wprowadzanie do obrotu i sprzedaż na stronie internetowej są skierowane na rynek szwedzki i do konsumentów szwedzkich.
- 2 Uznawszy, że Parfümerie Akzente stosuje nieuczciwe praktyki związane z wprowadzaniem produktów do obrotu, KTF w lutym 2020 r. wniósł przeciwko tej spółce skargę do Patent- och marknadsdomstolen [sądu patentowego i gospodarczego (sądu pierwszej instancji w Sztokholmie), zwanego dalej

„PMD”]. W tej sprawie KTF zwrócił się do PMD między innymi o zakazanie spółce Parfümerie Akzente pod groźbą kary pieniężnej:

- stosowania, przy wprowadzaniu do obrotu produktów kosmetycznych i produktów do pielęgnacji włosów, pewnych konkretnych oświadczeń promocyjnych;
 - wprowadzania do obrotu niektórych produktów kosmetycznych z dozownikami aerozoli, które nie są oznakowane w języku szwedzkim zgodnie z przepisami szwedzkimi implementującymi i uzupełniającymi dyrektywę 75/324;
 - wprowadzania do obrotu niektórych produktów kosmetycznych, które nie są oznakowane w języku szwedzkim zgodnie z przepisami szwedzkimi uzupełniającymi rozporządzenie nr 1223/2009.
- 3 PMD uwzględnił żądania KTF. Uznał on, że zakwestionowane praktyki związane z wprowadzaniem produktów do obrotu są nieuczciwe oraz że w świetle przepisów szwedzkich dotyczących reklamy i praktyk handlowych istnieją przesłanki, aby zakazać spółce Parfümerie Akzente stosowania tych praktyk związanych z wprowadzaniem produktów do obrotu.
 - 4 PMD zbadał najpierw, czy szwedzkie prawo reklamy i praktyk handlowych znajduje zastosowanie w odniesieniu do tej części skargi, która dotyczy zakwestionowanych oświadczeń promocyjnych zamieszczonych na stronie internetowej. Zdaniem tego sądu spółka Parfümerie Akzente jest usługodawcą mającym siedzibę w Niemczech. Sprzedaż przez internet spornych towarów jest usługą społeczeństwa informacyjnego. PMD orzekł również, że przedmiotowe oświadczenia promocyjne zamieszczone na stronie internetowej stanowią część tej usługi oraz że wymagania odnoszące się do tych oświadczeń promocyjnych wchodzą w zakres dziedziny podlegającej koordynacji.
 - 5 Według PMD oznacza to, że w zakresie dziedziny podlegającej koordynacji spółka Parfümerie Akzente jest uprawniona, bez stosowania wobec niej przepisów szwedzkich, do świadczenia swojej usługi społeczeństwa informacyjnego na rzecz usługobiorców w Szwecji. W tym względzie PMD dokonał wykładni przepisów szwedzkich implementujących dyrektywę 2000/31 w ten sposób, że oznaczają one, iż sąd powinien zastosować w przedmiotowej dziedzinie prawo szwedzkie, przy czym stosowanie prawa szwedzkiego zasadniczo nie może pociągać za sobą poddania usługodawcy, którym jest spółka Parfümerie Akzente, wymogom surowszym aniżeli wymogi przewidziane w prawie materialnym państwa siedziby, czyli Niemiec.
 - 6 PMD stwierdził również, że dyrektywa 2005/29 stanowi środek pełnej harmonizacji. Zdaniem tego sądu oznacza to, że przepisom tej dyrektywy należy nadawać to samo znaczenie i ten sam zakres w całej Unii oraz że państwa członkowskie nie mogą przyjmować uregulowań odbiegających od przepisów tej dyrektywy i orzecznictwa Trybunału. PMD uznał, że tym samym między prawem

niemieckim a prawem szwedzkim nie może istnieć żadna różnica, która mogłaby skutkować poddaniem spółki Parfümerie Akzente, w wyniku zastosowania prawa szwedzkiego, wymogom surowszym aniżeli wymogi przewidziane w prawie niemieckim lub też wymogom, które stanowiłyby inne przeszkody w swobodnym przepływie usług. Sąd ten wskazał, że spółka Parfümerie Akzente nie wyjaśniła również, w jaki sposób szwedzkie ustawodawstwo w dziedzinie reklamy i praktyk handlowych jest surowsze niż dyrektywa 2005/29 lub niemieckie prawo materialne. Na tej podstawie oraz z uwagi na fakt, że zakwestionowane oświadczenia promocyjne wywołały skutki w Szwecji, nic nie stoi na przeszkodzie stosowaniu zasad przewidzianych w szwedzkim prawie reklamy i praktyk handlowych.

- 7 Od wyroku PMD spółka Parfümerie Akzente wniosła środek odwoławczy do sądu odsyłającego i podniosła, że sąd ten powinien oddalić żądania KTF.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 8 KTF utrzymuje, że zakwestionowane praktyki związane z wprowadzaniem produktów do obrotu są nieuczciwe, w związku z czym powinny zostać zakazane. Spółka Parfümerie Akzente wprowadzała do obrotu na swojej stronie internetowej nieprawidłowo oznakowane towary oraz sprzedawała i dostarczała te towary konsumentom końcowym w Szwecji. Rzeczona spółka wprowadzała do obrotu i sprzedawała pewne produkty kosmetyczne z dozownikami aerozoli, które nie zostały oznakowane zgodnie z przepisami szwedzkimi implementującymi i uzupełniającymi dyrektywę 75/324. Wprowadzanie do obrotu lub dostarczanie konsumentom końcowym w Szwecji towarów z dozownikami aerozoli, które są pozbawione takiego oznakowania w języku szwedzkim, jest niezgodne z prawem. Ponadto spółka Parfümerie Akzente wprowadzała do obrotu i sprzedawała pewną ilość produktów kosmetycznych, które nie są opatrzone sporządzoną w języku szwedzkim informacją o szczególnych środkach ostrożności, których należy przestrzegać podczas korzystania z tych towarów, zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1223/2009 i załącznikiem III do tego rozporządzenia. Takie informacje należy podawać w języku szwedzkim zgodnie z przepisami szwedzkimi uzupełniającymi to rozporządzenie. Wprowadzanie do obrotu lub dostarczanie konsumentom końcowym w Szwecji produktów kosmetycznych, które nie są opatrzone sporządzoną w języku szwedzkim informacją o szczególnych środkach ostrożności, jest niezgodne z prawem.
- 9 KTF poczynił przedstawione poniżej uwagi w przedmiocie znaczenia dyrektywy 2000/31 i przepisów szwedzkich implementujących ten akt prawny. Spółka Parfümerie Akzente wprowadzała do obrotu i sprzedawała swoje towary na rynku szwedzkim. W związku z tym praktyki związane z wprowadzaniem produktów do obrotu wywołały skutki w Szwecji. Przepisy szwedzkie implementujące dyrektywę 2000/31 mają charakter podrzędny w stosunku do przepisów implementujących dyrektywę 2005/29. Dlatego też powszechnie przyjmowana w prawie reklamy i praktyk handlowych zasada państwa wystąpienia skutków jest

nadrzędna wobec zasady państwa pochodzenia zgodnie z przepisami szwedzkimi, które wynikają z dyrektywy 2000/31. Dyrektywa 2005/29 stanowi środek pełnej harmonizacji, dlatego zasady przewidziane w szwedzkim prawie reklamy i praktyk handlowych nie mogą w żadnym wypadku być surowsze aniżeli te przewidziane w prawie niemieckim. Z uwagi na fakt, że zakwestionowane praktyki związane z wprowadzaniem produktów do obrotu dotyczą między innymi produktów kosmetycznych i dozowników, które nie mogą być wprowadzane do obrotu na rynku szwedzkim, zastosowania nie znajdują także przepisy prawa niemieckiego.

- 10 Spółka Parfümerie Akzente podważa twierdzenia i zarzuty KTF, jakoby działała w sposób sprzeczny z zasadami przewidzianymi w szwedzkim prawie reklamy i praktyk handlowych.
- 11 Spółka Parfümerie Akzente utrzymuje, że dyrektywa 2000/31 i przepisy szwedzkie implementujące tę dyrektywę stanowią przeszkody w tym sensie, iż usługodawca świadczący usługę w dziedzinie handlu elektronicznego podlega przepisom surowszym aniżeli te, które ustanowiono w odpowiednim prawie materialnym państwa siedziby. Zgodnie z tymi przepisami zasada państwa pochodzenia oznacza w niniejszej sprawie, że prawo szwedzkie nie znajduje zastosowania, jeżeli zasady przewidziane w niemieckim prawie reklamy i praktyk handlowych są mniej surowe niż zasady przewidziane w przepisach szwedzkich. Zasadę państwa pochodzenia stosuje się do tej części sprawy, która dotyczy oświadczeń promocyjnych zamieszczonych na stronie internetowej. Ta zasada nie ma jednak zastosowania do tych części sprawy, które dotyczą wprowadzania do obrotu nieprawidłowo oznakowanych towarów, ponieważ z dyrektywy 2000/31 wynika, że przepisy krajowe stosuje się do dostawy towarów jako takiej, niezależnie od tego, iż umowa została zawarta drogą elektroniczną.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 12 W toku postępowania przed sądem odsyłającym pojawiły się wątpliwości związane, po pierwsze, z implementacją przez Szwecję dyrektywy 2000/31 i zgodnością tej implementacji z prawem Unii oraz, po drugie, z zakresem dziedziny podlegającej koordynacji.
- 13 Szwedzka ustawa o handlu elektronicznym stanowi środek implementacji dyrektywy 2000/31 i ma zastosowanie do usług społeczeństwa informacyjnego oraz do podejmowania i prowadzenia działalności związanej z takimi usługami. Przykładem usług społeczeństwa informacyjnego jest przesyłanie informacji handlowych przez internet oraz sprzedaż towarów przez internet (zob. np. motyw 18 dyrektywy 2000/31).
- 14 Z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy wynika, że każde państwo członkowskie ma zapewnić, aby usługi społeczeństwa informacyjnego świadczone przez usługodawcę mającego siedzibę na jego terytorium były zgodne z przepisami

krajowymi stosowanymi w tym państwie członkowskim i wchodzącymi w zakres dziedziny podlegającej koordynacji. Ponadto zgodnie z jej art. 3 ust. 2 państwa członkowskie nie mogą z powodów wchodzących w zakres dziedziny podlegającej koordynacji ograniczać swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego pochodzących z innego państwa członkowskiego.

- 15 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że owa dyrektywa nie wymaga, aby art. 3 został transponowany w formie specyficznej normy kolizyjnej. Niemniej jednak w odniesieniu do dziedziny podlegającej koordynacji państwa członkowskie mają zapewnić, aby usługodawca oferujący usługi handlu elektronicznego nie był poddany, z zastrzeżeniem odstępstw wyraźnie przewidzianych w art. 3 ust. 4, wymogom surowszym aniżeli wymogi przewidziane w prawie materialnym państwa członkowskiego, w którym ten usługodawca ma siedzibę (zob. wyrok z dnia 25 października 2011 r., eDate Advertising i in., C-509/09, EU:C:2011:685, pkt 53–68).
- 16 Paragraf 5 ustawy o handlu elektronicznym implementuje art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/31. Z tego paragrafu wynika, że w zakresie dziedziny podlegającej koordynacji prawo szwedzkie znajduje zastosowanie do usług społeczeństwa informacyjnego świadczonych przez usługodawców mających siedzibę w Szwecji, w tym w sytuacji, w której te usługi są w całości lub w części skierowane do usługobiorców znajdujących się w innym państwie EOG. Przepis ten skutkuje tym, że wszyscy usługodawcy mający siedzibę w Szwecji powinni przy świadczeniu usług społeczeństwa informacyjnego przestrzegać przepisów szwedzkich w dziedzinie podlegającej koordynacji. Jest tak również wówczas, gdy usługi są skierowane wyłącznie do usługobiorców w innym państwie EOG. Przepis ten stanowi więc normę kolizyjną, która wprowadza w życie część zasady państwa pochodzenia. Przyjmuje się, że w zakresie regulacji ustawy o handlu elektronicznym owa norma kolizyjna ma pierwszeństwo przed zasadą państwa wystąpienia skutków, która jest powszechnie przyjmowana w szwedzkim prawie reklamy i praktyk handlowych.
- 17 Ta część zasady państwa pochodzenia, która znajduje zastosowanie do usługodawców mających siedzibę poza Szwecją, jest wyrażona w § 3 ustawy o handlu elektronicznym. Zgodnie z akapitem pierwszym tego paragrafu usługodawca mający siedzibę w państwie EOG innym niż Szwecja jest uprawniony, niezależnie od przepisów szwedzkich w dziedzinie podlegającej koordynacji, do świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego na rzecz usługobiorców w Szwecji. Przepis ten implementuje art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31, który stanowi, że państwa członkowskie nie mogą z powodów wchodzących w zakres dziedziny podlegającej koordynacji ograniczać swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego pochodzących z innego państwa członkowskiego.
- 18 Brzmienie § 3 akapit pierwszy ustawy o handlu elektronicznym nie jest identyczne z brzmieniem art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31. W tym względzie przepis szwedzki nie precyzuje, tak jak czyni to rzeczony art. 3 ust. 2, że przepisy

szwedzkie w dziedzinie podlegającej koordynacji nie mogą ograniczać swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego pochodzących z innego państwa członkowskiego. Nie przewiduje on również, zgodnie z ustaleniem poczynionym przez Trybunał, że przepisy szwedzkie znajdują zastosowanie, o ile usługodawca nie podlega przepisom surowszym aniżeli te, które ustanowiono w prawie materialnym państwa członkowskiego, w którym ten usługodawca ma siedzibę.

- 19 Można by zatem uznać, że takie brzmienie przepisu szwedzkiego oznacza, iż przepisy szwedzkie w dziedzinie podlegającej koordynacji nie mają zastosowania do usług pochodzących spoza Szwecji, niezależnie od tego, czy przepisy szwedzkie są, czy też nie są surowsze aniżeli przepisy obowiązujące w państwie pochodzenia. Przy implementacji dyrektywy 2000/31 ustawodawca szwedzki sformułował również zasadę państwa pochodzenia w taki sposób, że wystarczające jest, aby usługodawca świadczący usługi w dziedzinie podlegającej koordynacji przestrzegał prawa w państwie, w którym ma swoją siedzibę.
- 20 Jeżeli § 3 akapit pierwszy ustawy o handlu elektronicznym należałoby interpretować tak, że podmiot zagraniczny powinien móc swobodnie oraz niezależnie od przepisów szwedzkich świadczyć usługi w Szwecji, to taka implementacja art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31 byłaby w istocie zgodna z wnioskiem sformułowanim przez Trybunał w wyroku w sprawie eDate Advertising i in. Tego rodzaju system bezspornie pozwalałby bowiem zagwarantować, że, co do zasady, operator zagraniczny nigdy nie będzie podlegał szwedzkim wymogom w dziedzinie podlegającej koordynacji, które są surowsze aniżeli wymogi przewidziane w prawie materialnym państwa pochodzenia. Jednocześnie zdaniem sądu odsyłającego powstaje pytanie, czy taka implementacja art. 3 ust. 2 jest zgodna z prawem Unii i z wymogiem jego skutecznego stosowania.
- 21 Taka implementacja oznaczałaby przykładowo, że przepisy dotyczące reklamy i praktyk handlowych implementujące dyrektywę 2005/29 co do zasady nie mogą mieć zastosowania, jeżeli siedziba usługodawcy i miejsce, z którego świadczy on usługi społeczeństwa informacyjnego, znajdują się w innym państwie członkowskim. To z kolei oznaczałoby między innymi zmuszenie konkurentów lub stowarzyszeń konsumentów podlegających wpływowi pewnych stosowanych w internecie praktyk związanych z wprowadzaniem produktów do obrotu do występowania do sądów i innych organów w państwie siedziby usługodawcy, aby wszcząć w nim postępowanie, które byłoby prowadzone w innym języku i podlegałoby prawu materialnemu innego państwa członkowskiego. Nawet w świetle kontekstu zasad ochronnych ustanowionych na przykład w dyrektywie (UE) 2020/1828 w sprawie powództw przedstawicielskich wytaczanych w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów takie rozwiązanie mogłoby być podważane ze względu na wysoki poziom ochrony konsumentów oraz system ustanowiony w celu przestrzegania przepisów dyrektywy 2005/29 (zob. w szczególności art. 11).

- 22 Ogólnie rzecz biorąc, zdaniem sądu odsyłającego ani nie jest jasne, ani też nie zostało wyjaśnione, jak należy interpretować prawo Unii, mając na względzie konieczność zapewnienia zgodności z prawem Unii i jego skutecznego stosowania, w przypadku implementacji art. 3 ust. 2 w taki sposób, że przepisy krajowe w dziedzinie podlegającej koordynacji, w tym przepisy krajowe stanowiące środek implementacji dyrektywy 2005/29, co do zasady nie mogą być stosowane, jeżeli siedziba usługodawcy i miejsce, z którego świadczy on usługi społeczeństwa informacyjnego, znajdują się w innym państwie członkowskim.
- 23 Jeśli chodzi o zakres dziedziny podlegającej koordynacji, sąd odsyłający stwierdził, że obejmuje ona wymagania dotyczące takiej działalności internetowej jak informacje przez internet, reklama przez internet, zakupy przez internet i zawieranie umów przez internet. Nie dotyczy ona natomiast wymagań prawnych państw członkowskich odnoszących się do towarów, takich jak normy bezpieczeństwa, obowiązki etykietowania lub odpowiedzialność za produkt, ani wymagań państw członkowskich odnoszących się do dostawy lub do przewozu towarów [zob. motyw 21 i art. 2 lit. h) dyrektywy 2000/31].
- 24 Ponadto Trybunał orzekł, że dziedzina podlegająca koordynacji obejmuje wymogi dotyczące sprzedaży towarów przez internet. W zakres dziedziny podlegającej koordynacji nie wchodzi natomiast wymogi mające zastosowanie do dostawy towarów, w przypadku których umowa została zawarta drogą elektroniczną. Przepisy krajowe dotyczące warunków, na jakich dany towar sprzedawany przez internet może zostać dostarczony na terytorium państwa członkowskiego, nie są objęte zakresem zastosowania rzeczony dyrektywy (zob. wyrok z dnia 2 grudnia 2010 r., Ker-Optika, C-108/09, EU:C:2010:725, pkt 24–31).
- 25 Ani dyrektywa 2000/31, ani orzecznictwo Trybunału nie wyjaśniają jednak, jak wygląda to w sytuacji, w której wprowadzanie do obrotu i sprzedaż przez internet dotyczą towarów, w odniesieniu do których zarzuca się, że zostały oznakowane z naruszeniem wymogu mającego zastosowanie do tych towarów jako takich w państwie członkowskim konsumenta dokonującego zakupu. W szczególności z prawa Unii nie wynika jednoznacznie, czy dziedzina podlegająca koordynacji na podstawie dyrektywy 2000/31 obejmuje wymogi dotyczące wprowadzania do obrotu i sprzedaży przez internet produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się, że nie spełnia wymogów mających zastosowanie do produktu jako takiego.
- 26 Jeżeli w takiej sytuacji w zakres dziedziny podlegającej koordynacji miałoby wchodzić wprowadzanie produktu do obrotu i jego sprzedaż przez internet, to według sądu odsyłającego powstaje również pytanie, czy wymagania dotyczące dostawy i produktu jako takiego mają zostać wyłączone z zakresu dziedziny podlegającej koordynacji, zgodnie z art. 2 lit. h) ppkt (ii) dyrektywy 2000/31.
- 27 W przypadku sprzedaży przez internet, w ramach której sprzedaż realizowana przez usługodawcę jest w całości skierowana do konsumentów w innym państwie członkowskim, w którym ten usługodawca nie ma stałej siedziby, dostawa produktu stanowi w praktyce niezbędny etap świadczenia usługi i w związku

z tym jest uważana za element pomocniczy względem świadczenia usługi i nierozzerwalnie z nim związany. W takich przypadkach dostawa samego produktu stanowi zatem podstawowy warunek sprzedaży przez internet.

- 28 Jeżeli w takiej sytuacji w zakres dziedziny podlegającej koordynacji miałyby wchodzić wymagania dotyczące wprowadzania do obrotu i sprzedaży przez internet, ale już nie wymagania dotyczące dostawy lub towarów jako takich, do poszczególnych etapów transakcji mogłyby mieć zastosowanie ramy prawne różnych państw członkowskich. Mogłoby się wówczas zdarzyć, że wprowadzanie towarów do obrotu i sprzedawanie ich konsumentowi przez internet byłoby samo w sobie zgodne z prawem, natomiast jednocześnie niezgodne z prawem byłoby dostarczenie konsumentowi samych towarów. Można by zatem twierdzić, że udaremnione byłoby osiągnięcie celu dyrektywy 2000/31, którym jest wyeliminowanie niepewności prawnej i promowanie swobodnego przepływu między innymi w odniesieniu do sprzedaży prowadzonej przez internet.
- 29 Kolejnym aspektem rozważań na temat zakresu dziedziny podlegającej koordynacji jest związek dyrektywy 2000/31 z innymi aktami prawa Unii oraz wzajemne oddziaływania między nimi. Wymagania, jakim podlegają towary jako takie w państwie członkowskim konsumenta, mogą w istocie, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, wynikać z przepisów krajowych implementujących i uzupełniających uregulowania sektorowe Unii, w tym art. 8 ust. 2 dyrektywy 75/324 i art. 19 ust. 5 rozporządzenia nr 1223/2009, a także oznaczających, że wymagania dotyczące towarów muszą być spełnione, aby towary mogły zostać wprowadzone do obrotu na rynku lub dostarczone konsumentom końcowym w tym państwie członkowskim.